

ANNE BISHOP

**ZILVEREN
ZICHT**

De Anderen boek 3

De Fontein

Thaisdag, 10 maius

Meg Corbyn ging het toilet van het Contactkantoor in en stalde de voorwerpen uit die ze haar profetiegereedschap noemde: ontsmettingsmiddel, verbandgaas en het opklapbare zilveren scheermes dat aan de ene kant van het handvat was versierd met fraaie bladeren en bloemen. Aan de andere kant van het handvat stond in eenvoudige belettering de aanduiding *cs759* gegraveerd. Die aanduiding was vierentwintig jaar lang voor haar naam doorgegaan.

Nu had ze een echte naam en ook een heus appartement in plaats van een steriele cel. In de Instelling waar ze was opgegroeid en opgeleid... en gebruikt... had ze één vriendin gehad: Jean, het meisje dat niet toestond dat ook maar iemand vergat dat ze ooit een thuis en familie buiten de Instelling had gehad, het meisje dat Meg had helpen ontsnappen.

Tegenwoordig had Meg heel veel vrienden en het maakte haar niet uit dat de meesten van hen niet menselijk waren. De *terra indigene* hadden haar een kans op een bestaan gegeven en hielpen haar om te gaan met de verslaving die uiteindelijk haar dood zou worden. Simon Wolfgard, de leider van het Stadspark van Lakeside, beweerde trouwens dat hij eens iemand zoals zij had gezien die lang genoeg had geleefd om een oude vrouw te worden.

Ze wilde graag geloven dat dat mogelijk was. Ze hoopte dat het experiment van die ochtend haar zou laten zien hoe dat zou kunnen.

Nadat ze had gecontroleerd of ze niets was vergeten, ging Meg op het deksel van de wc zitten wachten op Merri Lee, de menselijke vriendin die leerde haar voorspellingen op te schrijven en ze te interpreteren.

De *cassandra sanguine* zagen profetieën wanneer in hun huid werd gesneden. Ze waren opgeleid om de visioenen en beelden te beschrijven. De meisjes hadden echter niet geleerd hoe ze hun visioenen moesten interpreteren. Dat zou zinloos zijn geweest. Zodra een meisje begon te

spreken, werd ze vervuld van een euforie die haar geest versluierte en haar beschermde tegen datgene wat de beelden onthulden. De enige manier waarop een bloedprofeet kon onthouden wat ze zag, was door te zwijgen. Als ze de woorden niet hardop uitsprak, herinnerde ze zich wat ze had gezien.

Er was een zekere vastberadenheid of misschien juist wel wanhoop voor nodig om de helse pijn te verdragen die een meisje onderging als ze niet sprak nadat er in haar huid was gesneden. Bovendien was de euforie, die haast orgastisch aanvoelde, juist de reden dat *cassandra sanguine* verslaafd raakten aan het snijden.

Er was een zekere moed voor nodig om te erkennen dat ze niet volledig kon ontsnappen aan de verslaving, nadat ze jarenlang volgens een vast schema was gesneden zodat iemand anders ervan kon profiteren. De profetieën die in haar zaten lieten zich niet negeren. Of Meg het nu wilde of niet, ze móést zich snijden.

Daarom was de afspraak met het scheermes die dag ook zo belangrijk. Ze voelde deze keer niet het prikkende gevoel dat aankondigde dat er iets zou gaan gebeuren. Er was niets wat haar ertoe dreef om te snijden en juist daarom was die ochtend een perfect moment om er achter te komen wat er gebeurde wanneer ze een geplande snede maakte.

De achterdeur van het kantoor ging open. Even later verscheen Merri Lee met een schrijfblokje en een pen in haar hand in de deuropening van de wc.

De vrouwen waren allebei klein en tener, ongeveer van dezelfde leeftijd en hadden allebei een lichte huid. Maar Merri Lee had donkere ogen en donker, in laagjes geknipt haar dat over haar schouders viel, terwijl Meg lichtgrijze ogen en kort, zwart haar had dat nog steeds grotendeels een rare roodoranje kleur had van haar poging om zich te vermommen toen ze vluchtte voor de man die bekend stond als de Beheerder.

‘Weet je dit heel zeker?’ vroeg Merri Lee. ‘Misschien kunnen we beter wachten tot Simon en Henry terug zijn van Groot Eiland.’

Meg schudde haar hoofd. ‘We moeten het nu doen, voordat het kantoor opengaat en er extra... informatie... binnenkomt die kan veranderen wat ik zie. Vlad werkt vandaag in Beestachtig Goede Boeken. We kunnen hem over de profetie vertellen en hij is ook in de buurt als we hulp nodig hebben.’

‘Goed dan.’ Merri Lee haalde een stoel van de kleine eethoek, zette hem vlak voor de opening van de badkamerdeur neer en ging zitten. ‘Wat moet ik je vragen?’

Meg had hier al over nagedacht. De klanten die naar de Instelling van de Beheerder kwamen, hadden altijd een specifieke vraag. Zelf was ze niet op zoek naar iets bepaalds, maar ze moest wel een soort grens stellen. ‘Dit is wat je moet vragen: Waar moeten de inwoners van het Stadspark van Lakeside de komende tweeweekse periode op letten?’

‘Dat is nogal vaag,’ zei Merri Lee. ‘En tweeweekse periode?’

‘Als ik een specifieke vraag stel over het Stadspark wordt er misschien iets anders over het hoofd gezien en dat zou nu juist iets belangrijks kunnen zijn wat de Anderen moeten weten,’ antwoordde Meg. ‘Twee weken is genoeg tijd. En wat betreft dat “tweeweekse periode”: dat vind ik gewoon mooier klinken. Ik vind het beter bij de profetieën passen dan “twee weken”.’

‘Maar als dit niet werkt, als we niets nuttigs te horen krijgen, dan heb je die snee voor niets gemaakt,’ sputterde Merri Lee tegen.

‘Niet voor niets,’ zei Meg. De euforie zelf was een goede reden om te snijden. Dat wilde ze natuurlijk niet tegen haar vriendin zeggen, dus antwoordde ze haar met een andere waarheid. ‘Als ik de tijd tussen twee sneden kan oprekken, omdat één snede alle waarschuwingen bevat voor twee weken en het prikkende gevoel kan tegengaan dat me ertoe drijft om me te snijden, zal ik langer leven. En ik wil graag blijven leven, zeker nu ik een echt leven heb.’

Een korte stilte. Toen zei Merri Lee: ‘Ben je zover?’

‘Ja.’ Meg klapte het zilveren scheermes open en legde het lemmet plat op haar huid, zodat het met zijn breedte van net iets meer dan een halve centimeter de perfecte afstand tussen de sneden markeerde; dat was de afstand die de verschillende profetieën van elkaar gescheiden hield zonder waardevolle huid te verspillen. Ze plaatste de achterkant van het lemmet tegen het laatste litteken op haar linkeronderarm. Toen draaide ze haar hand om en sneed ze zo diep door haar huid dat er bloed begon te vloeien en er een litteken zou achterblijven, iets wat minstens zo belangrijk was.

Er stroomde een helse pijn door haar heen, de voorbode van een profetie. Toen ze iemand hoorde huilen, iemand die door niemand

anders werd gehoord, klemde Meg haar kiezen op elkaar. Ze legde het scheermes weg en liet haar arm op het wasbakje in de wc rusten. Toen knikte ze kort naar Merri Lee.

‘Waar moeten de inwoners van het Stadspark van Lakeside de komende tweewekse periode op letten?’ vroeg Merri Lee. ‘Spreek, profheet, en ik zal luisteren.’

Ze sprak en onthulde alles wat ze zag. De euforie die door haar lichaam stroomde, veroorzaakte een heerlijke tinteling in haar borsten en een aanhoudend verlangen tussen haar benen die de pijn verdrong, en de beelden vervaagden bij het geluid van de woorden.

Ze wist niet hoe lang ze zich had laten meevoeren door het genot. Soms leek deze bijna meteen na het identificeren van het laatste beeld al af te nemen, maar er waren ook keren dat ze nog een tijdje in een waas van verrukking bleef zweven. Zodra Meg zich weer bewust werd van haar omgeving, stelde ze vast dat er zo veel tijd was verstreken dat Merri Lee de snee al had verbonden, het scheermes had gewassen en de wasbak had schoongeboend.

Het bloed van de *cassandra sanguie* was gevaarlijk voor zowel mensen als Anderen. Het was gebruikt voor het maken van Grote Boze Wolf en Lekker, twee soorten drugs die de afgelopen maanden in heel Thaisia voor veel ellende hadden gezorgd. Dat was ook de reden dat Merri Lee en zij tijdens het plannen van deze snee hadden afgesproken dat haar bloed zou worden weggewassen en dat al het gebruikte verbandgaas zou worden verzameld en naar het Openbare Voorzieningencomplex gebracht om het daar te verbranden.

‘Is het gelukt?’ vroeg Meg. ‘Heb ik profetie gesproken? Heb ik iets nuttigs gezien?’ Haar stem klonk rauw en haar keel deed pijn. Ze had Merri Lee graag om een glas water gevraagd of misschien wat sap, maar ze kon het domweg niet opbrengen om nog iets te zeggen.

‘Meg, vertrouw je mij?’

Dat klonk als een onheilspellende manier om haar eigen vragen te beantwoorden. ‘Ja, ik vertrouw je.’

Merri Lee knikte alsof ze tot een besluit was gekomen. ‘Ja, het is gelukt. Beter zelfs dan we hadden gehoopt. Ik heb wat tijd nodig om de beelden op een bepaalde volgorde te leggen.’

Niet echt een leugen, maar ook niet de waarheid.

Meg keek haar vriendin onderzoekend aan. ‘Je wilt me niet vertellen wat ik heb gezegd, wat ik heb gezien.’

‘Nee, dat klopt. Dat wil ik inderdaad niet.’

‘Maar...’

‘Meg,’ Merri Lee deed haar ogen even dicht. ‘Niemand in het Stadspark loopt direct gevaar, maar je hebt wel een paar dingen gezegd die... verontrustend waren, dingen die ik niet meteen kan interpreteren. Ik wil eerst proberen de beelden te ordenen, zoals we de vorige keer ook hebben gedaan toen we ze op indexkaarten hadden getekend en die bleven verschuiven tot ze een verhaal vertelden. Daarna ga ik naar Beestachtig Goede Boeken om met Vlad te praten.’

‘Ik heb toch niet gezien dat Sam iets ergs overkwam? Of Simon? Of... iemand anders hier?’ In mensengedaante was Sam Wolfgard een jaar of acht, negen, maar hij was nog steeds een pup. En Simon was een vriend van haar. Alleen al het idee dat een van hen iets zou overkomen veroorzaakte een pijnlijk gevoel in haar borst.

Merri Lee schudde haar hoofd. ‘Je hebt helemaal niets gezegd wat erop wijst dat iemand hier in moeilijkheden zal komen.’ Ze raakte Megs hand aan. ‘We zijn allebei nog aan het leren hoe we dit moeten doen en ik wil dit met iemand anders bespreken voordat jij en ik doornemen wat je hebt gezien. Is dat goed?’

Geen direct gevaar. Niemand van haar vrienden was in gevaar. ‘Goed.’

‘Het is bijna negen uur. Je moet iets eten voordat je het kantoor opendoet.’

Meg liep met een licht gevoel in haar hoofd achter Merri Lee aan het toilet uit. Ja, ze moest iets eten en even alleen zijn. Ze moest bedenken wat ze zou zeggen tegen de Wolf die op die dag waakdienst had. De Wolf zou het bloed en de zalf ruiken, ook als ze probeerde hem te vermijden. Ze wist vrij zeker dat ze John wel kon overhalen om geen alarm te slaan en als het Skippy’s beurt was om waak-Wolf te zijn, zouden een paar koekjes zijn aandacht wel afleiden. Maar als Blair, het hoofd van de ordehandhavers van het Stadspark, met Skippy meekwam, wat hij meestal deed, dan...

Misschien had Merri Lee gelijk en was het goed dat ze het aan Vlad vertelde voordat iemand over de snee begon te janken en iederéén kwam aanrennen om uitleg te eisen.

‘Merri?’ zei Meg toen Merri Lee de achterdeur van het kantoor opendeed. ‘Heb ik niets anders over de Anderen gezien?’

Merri Lee schudde haar hoofd. Toen fronste ze haar wenkbrauwen. ‘Nou ja, je hebt wel poten zien graven.’

‘Graven?’ Nu fronste Meg ook haar wenkbrauwen. ‘Waarom zou dat belangrijk genoeg zijn om in een visioen te zien?’

‘Geen flauw idee. Misschien lukt het Vlad of de Wolven wel om daar achter te komen.’ Merri Lee aarzelde. ‘Red jij je wel? Je bent toch niet misselijk of zo?’

‘Nee, ik mankeer niets.’

‘Denk eraan dat je iets eet.’

‘Zal ik doen.’

Nadat Merri Lee de achterdeur had dichtgedaan, keek Meg in de koelkast onder het aanrecht. In de Instelling hadden de Lopende Namen die voor de meisjes zorgden hen nooit zelf laten kiezen wat ze na een snede aten. Ze kregen goed te eten, maar hadden nooit een keus. Over wat dan ook.

Omdat ze niet kon kiezen, verwarmde Meg een stukje quiche en een halve sandwich met vlees in de magnetron. Ze schonk een glas sinaasappelsap in en nam haar maaltijd mee naar de sorteerkamer.

Ze zou een van de cd's kunnen uitkiezen die ze had geleend van Muziek & Films en tijdens het eten naar muziek luisteren. Ze kon ook een van de tijdschriften bekijken die ze gebruikte om afbeeldingen te vinden voor de profetieën.

Maar ze had op dat moment geen behoefte aan nieuwe geluiden of beelden. Ze wilde alleen maar weten wat ze had gezien. Ze wilde helpen uitzoeken wat die beelden betekenden.

Hoewel haar vriendin had geprobeerd haar gerust te stellen, wilde Meg weten wat het was wat ze had gezien en wat Merri Lee haar niet wilde vertellen.

Vladimir Sanguinati, medebedrijfsleider van Beestachtig Goede Boeken, nam plaats achter het bureau in het kantoorje van de boekhandel. Hij negeerde het stapeltje papierwerk, zette de computer aan en schreef snel een e-mail aan Stavros Sanguinati, die in Toland woonde, de grote stad aan de oostkust waar de grootste uitgeverijen van boeken gevestigd waren.

Dat wilde zeggen: menselijke uitgeverijen van boeken. Sinds de opschudding in de Midwest-regio een paar weken eerder was de aanvoer van allerlei soorten materialen afgenomen, of die spullen nu uit het Midwesten kwamen of niet. Het was dus best mogelijk dat de menselijke uitgevers veel van de boeken die hij voor de winkel had besteld echt niet meer op voorraad hadden en zaten te wachten op de levering van een nieuwe lading papier, zodat ze exemplaren konden drukken van oudere boeken en nieuwe titels. Of misschien waren ze zo dom om alleen geen voorraad te hebben voor de bestellingen die door *terra indigene* werden geplaatst.

Stavros zou dat wel uitzoeken. Net als Grootvader Erebus was ook hij dol op oude films en speelde hij zelf vaak een karikatuur van zijn eigen soort, een plattelandsvampier in een blauwe spijkerbroek, een geruit overhemd en stevige schoenen, die dingen zei als: 'Vij villen een sixpack bloed.' Wanneer hij als officiële vertegenwoordiger van het Stadspark van Toland optrad, hield Stavros zich aan de traditionele zwarte kleding van de Sanguinati en er was beslist niets boers aan hem wanneer hij – gekleed in een mooi pak – in een limousine arriveerde.

Stavros werd eufemistisch de probleemoplosser van het Stadspark van Toland genoemd. Vlad, die wist hoe de andere vampier problemen oploste, had bijna medelijden met ieder mens die een officieel bezoekje kreeg. Stavros zou de bedrijven aansporen om winkels als Beestachtig Goede Boeken boven aan de lijst te zetten bij het afhandelen van bestellingen en dan zou Vlad kunnen voldoen aan de verzoeken die binnenkwamen uit de nederzettingen van de *terra indigene* die hun goederen ontvingen uit het Stadspark van Lakeside. De goederen die door mensen werden geproduceerd, waren de enige reden dat de *terra indigene* op het continent Thaisia de aanwezigheid van die opdringerige apen verdroegen. Zodra die goederen niet langer meer werden geleverd, hadden mensen nog slechts in één ander opzicht waarde: als vlees.

Nadat Vlad de e-mail had verstuurd, hoorde hij iemand de trap op komen. Aarzelende voetstappen, maar geen steelse. Het kon iemand van de mensenroedel zijn die gebruik wilde maken van de computer in de vergaderkamer van de Raad die de andere helft van de eerste verdieping van BGB in beslag nam. Ze hoorden toestemming te vragen

voordat ze die kamer in gingen, en de nieuwere medewerkers moesten er nog steeds aan wennen dat ze voor de Anderen werkten en direct contact met hen hadden. Dat zou de aarzelings kunnen verklaren.

Toen Merri Lee in de deuropening verscheen en hij de uitdrukking op haar gezicht zag, besefte Vlad dat de aarzelings die hij had gehoord, werd veroorzaakt doordat ze wist dat ze hem iets ging vertellen waar hij niet blij van zou worden. Hij sloot het e-mailprogramma af en bleef afwachting zitting om te horen wat de exploderende donsbal kwam doen.

Toen Beestachtig Goede Boeken nog toegankelijk was voor menselijke klanten, had hij mensenvrouwen over hem horen praten als 'een lust voor het oog,' wat betekende dat zijn donkere haar en ogen, zijn lichtgetinte huid en zijn knappe gezicht zijn prooi als vanzelf aantrokken. Voor hem ging eten vaak gepaard met voorspel.

Merri Lee had echter nog nooit seksuele belangstelling voor hem getoond, wat bewees dat ze verstandiger was dan andere mensenvrouwen, en aangezien ze een relatie had met een politieagent verwachtte hij niet dat ze zich nu in zijn armen zou storten.

Dat hield in dat hij de reden dat ze nu naar boven was gekomen om hem te spreken écht niet leuk zou vinden.

'Kan ik iets voor u doen, mevrouw Lee?' vroeg hij uiteindelijk toen ze in de deuropening bleef staan.

Ze kwam haastig naar binnen en ging op de stoel voor bezoekers zitting.

Ze beefde, merkte hij op, opeens op zijn hoede. 'Wat is er aan de hand?'

'Niets. Nog niet,' antwoordde Merri Lee. 'U moet de waak-Wolf vertellen dat hij niet overstuur moet raken en niet iedereen moet oproepen.'

Het drong tot hem door dat hij niet wist wie die dag waakdienst had. Nathan Wolfgard, een van de beste ordehandhavers van het Stads-park, was de Wolf die meestal de wacht hield wanneer Meg in het Contactkantoor werkte. Maar Nathan had nog een paar weken vakantie en rende mee met de Wolven in het Addirondakgebergte, vrij om zijn verantwoordelijkheden net als zijn mensenhuid van zich af te schudden. De Sanguinati voelden zich beter op hun gemak in mensenste-

den, omdat rook, hun andere gedaante, in een stedelijke omgeving een ideale jager vormde. Gedaantewisselaars als Wolven, Beren en de verschillende gards van katachtigen vonden het leven in een Stadspark erg vermoeiend.

Werken in een Stadspark was een offer dat sommige *terra indigene* brachten ten behoeve van de rest van hun soort. Ze hielden de tweebenige roofdieren in de gaten die vanuit andere delen van de wereld naar Thaisia waren gekomen. Zij maakten het mogelijk dat mensen op dit continent konden voortbestaan. Vlad vroeg zich af of er mensen waren die dat beseften, of mensen die beseften wat er gebeurde met gebieden die waren toegewezen aan mensen zodra een 'beschaafde' plek als een Stadspark eenmaal verdween.

Deze gedachten deden er echter even niet toe nu deze vrouw hem vanaf de andere kant van het bureau zat aan te staren.

'Waarom zou de Wolf overstuur raken?' vroeg hij. Hij had het onbehaaglijke gevoel dat hij het antwoord al wist.

'Meg heeft een snede gemaakt.'

Vlads handen balden zich tot vuisten, maar hij bleef zitten.

'We hadden het voor vanochtend gepland,' zei Merri Lee haastig. 'Een soort experiment.'

Laat haar praten. 'Was Meg van streek over iets?'

'Nee. Dat was nu juist waar het om ging. Een beheerste snede aanbrengen op een moment dat ze niet door iets werd gepusht.'

Duizend sneden. Zo vaak kon een *cassandra sangue* zich volgens de geruchten snijden tot een snede haar zou doden of krankzinnig zou maken. Daarbij ging het niet alleen om sneden die waren gemaakt met een scheermes. Elke verwonding waarbij de huid werd opengehaald telde mee. De meeste meisjes zouden de vijfendertig niet eens halen en nu sneed Meg zichzelf zonder dat daar een reden voor was.

Een verslaving was een reden op zich. Dat zou verklaren waarom Meg een tijdstip had uitgekozen waarop Simon Wolfgard en Henry Beergard niet in het Stadspark aanwezig waren. Het verklaarde alleen niet waarom Merri Lee naar hem toe was gekomen.

Hij moest proberen rustig en redelijk over te komen. Merri Lee was lid van Megs mensenroedel en de twee meisjes hadden aangetoond

uitstekend te kunnen samenwerken bij het interpreteren van een profetie. 'Is het experiment geslaagd?'

Merri Lee knikte. 'Het was anders dan de vorige keer dat ik hielp. Na het aanvankelijke... ongemak... begon Meg te praten. Heel veel beelden. Volgens mij hoorde ze ook een paar dingen, maar de geluiden maakten deel uit van de beelden. Ik heb ze opgeschreven.' Ze overhandigde hem een vel papier.

Vlad las de lijst aandachtig door. 'Wat betekent dat?' Hij wees naar de P tussen haakjes die achter sommige woorden stond.

'Dat is een korte stilte,' zei Merri Lee. 'Dat was anders dan de vorige keer. Ditmaal stopte Meg soms even met praten, net als een pauze in muziek, dus ik bedacht dat elke groep woorden misschien samen een beeld vormde.' Ze gaf hem een stapeltje indexkaarten.

Hij nam ze onwillig aan. 'Hoe luidde de vraag die jullie hebben gesteld?'

'We hebben gevraagd waar de inwoners van het Stadspark van Lakeside de komende tweeweekse periode op moeten letten.'

'Inwoners? Niet alleen de *terra indigene*?'

Ze aarzelde even. 'Nee. We hebben "inwoners" gezegd, niet alleen de Anderen. Wat Meg heeft gezien, geldt dus voor iedereen die in het Stadspark woont.'

Dat hield in dat dit 'iedereen' ook Meg en Merri Lee zelf omvatte.

Vlad bekeek de scènes op de indexkaarten en voelde een koude rilling.

Hulp gezocht: W.L.H.N.T.R.

Gebroken weg (kapot/doormidden?). Pad Kompas/Kompas Pad?

Zwanger meisje op zandweg. Zilveren scheermes. Bloed. 'Niet doen! Het is nog niet te laat!'

Huilend meisje. Zilveren scheermes. Dood hert aan de kant van de snelweg (aangereden wild).

Bruine beer die sierraden eet.

Groentetuin. Gravende poten, plantende handen.

Bordjes met TE KOOP erop.

Sommige scènes zeiden hem niets. Maar als hij de andere juist interpreteerde, moesten alle *terra indigene* snel handelen.

Vlad staarde nadenkend naar Merri Lee. Sommige scènes die hém niets zeiden, betekenden blijkbaar wél iets voor haar.

‘Welke hiervan begrijp jij?’ Hij legde de indexkaarten op de rand van het bureau, zodat ze er bij kon.

Ze aarzelde even, maar wees toen naar ‘Hulp gezocht: w.l.h.n.t.r.’ ‘Boven de deur van het Contactkantoor staan de letters m.r.n.v.t., een afkorting van: Menselijk Recht Niet Van Toepassing. w.l.h.n.t.r. staat voor: Wolf-liefhebbers Hoeven Niet Te Reageren.’ Ze slikte moeizaam iets weg en durfde hem niet aan te kijken. ‘De afgelopen week stonden die letters onderaan vrij veel personeelsadvertenties in het *Lakeside Nieuws* en ik heb ook een paar van die bordjes in de etalage van bepaalde winkels gezien.’

‘Ik snap het.’ Hij snapte het ook echt. Iedereen die de vrede wilde bewaren tussen de mensen en de *terra indigene* kreeg het etiket Wolf-liefhebber opgeplakt, zeker als diegene in een of andere hoedanigheid direct contact had met de Anderen, en werd nu gedwongen te kiezen tussen zijn baan en eten voor zijn gezin, of weerstand bieden aan de stomkoppen die een gevecht wilden uitlokken dat ermee zou eindigen dat heel veel mensen de dood zouden vinden of uit de stad zouden worden verdreven.

Denkend aan de mensen die in het Stadspark werkten, en de twee basisbehoeften die iedereen nodig had, namelijk eten en onderdak, vroeg hij: ‘Worden die letters alleen gebruikt bij banen of ook bij huisvesting?’

Merri Lee gaf geen antwoord en dat zei hem genoeg.

‘Wat nog meer?’ vroeg Vlad.

‘Het... het is niet aan mij om u dit te vertellen.’

Hij leunde naar voren. Ze kromp in elkaar.

‘Vertel het toch maar,’ spoorde hij haar aan.

‘Ruth Stuart en Karl Kowalski. Iedereen wordt deze zomer aangeemoedigd om een tuintje aan te leggen en wat groente te verbouwen als aanvulling op wat er op de markt te krijgen is. Ruth en Karl hebben al het materiaal gekocht en een verhoogde moestuin aangelegd bij hun flatgebouw, en de afspraak was dat zij de helft van de tuin mochten gebruiken en dat de andere bewoners van het gebouw, inclusief de huurbaas, de andere helft zouden delen. Maar zodra het werk er op zat, zei

de huurbaas hun contract op en hij beweerde dat ze onacceptabele huurders waren. Hij wil hen er aan het eind van maius al uit hebben, want hij heeft nieuwe, wél aanvaardbare huurders die er op 1 juni in willen trekken. Daardoor hebben Ruth en Karl nog maar drie weken de tijd om iets anders te zoeken en te verhuizen. Ze hadden een contract voor een jaar getekend en hebben amper de tijd gehad om te wennen aan hun nieuwe appartement. Die vent weigert hun het materiaal terug te betalen dat zij hebben gekocht, en hij weigert ook hun borg terug te geven of de maand huur die ze vooruit hebben betaald bij ondertekening van het contract. Als ze wel acceptabel waren voordat ze al dat werk hadden gedaan, waarom zijn ze nu dan onacceptabel? En als deze kerel ermee wegkomt, wat weerhoudt de volgende huurbaas er dan van om precies hetzelfde te doen?’

Wat zou déze huurbaas ervan weerhouden om dezelfde streek uit te halen met de volgende bewoner? Het klonk als een probleem tussen twee mensen. Mensen bedonderden elkaar voortdurend.

Karl Kowalski was echter een van de politieagenten die direct samenwerkten met de leiders van het Stadspark om te voorkomen dat kleine aanvaringen tussen mensen en Anderen tot een groot conflict escaleerden. Als Kowalski om die reden als Wolf-liefhebber werd aangemerkt en uit zijn huis werd gezet, moesten de Anderen wellicht meer aandacht gaan schenken aan zaken die oppervlakkig gezien puur een mensenkwestie leken. En de problemen met deze specifieke huurbaas waren natuurlijk niet langer slechts een mensenkwestie als Ruthie de onacceptabele huurder was, omdat zij nu voor het Stadspark van Lakeside werkte.

Dat was iets om met Grootvader Erebus te bespreken.

In elk geval gedroeg Merri Lee zich door de felheid waarmee ze haar vrienden verdedigde meer als zichzelf dan als een angstig konijntje. Ze had hem verteld over Ruth en Kowalski, maar gaf daarmee meteen ook prijs wat Michael Debany en haar te wachten stond. Debany was eveneens een politieagent die direct contact had met de Anderen en Merri Lee werkte voor het Stadspark. Op dit moment woonde ze in een van de kleine appartementen boven de winkels, maar over niet al te lange tijd zouden Debany en zij misschien willen gaan samenwonen en zouden ook zij te maken krijgen met deze vijandigheden.

‘Verder nog iets?’ vroeg hij. Ze had hem al heel wat stof gegeven om over na te denken, maar hij had het gevoel dat het meisje nog niet klaar was.

Merri Lee wees naar de waarschuwing dat het nog niet te laat was voor iets. ‘Volgens mij hoorde dat niet bij het visioen. Ik denk dat Meg dat riep in een poging om het meisje te waarschuwen dat ze in het visioen zag.’ Ze ademde diep uit. ‘Allebei de verhalen over meisjes bevatten een zilveren scheermes. De bloedprofeten zijn in moeilijkheden, hé?’

‘Moeilijkheden’ was misschien een klein woord voor wat die meisjes allemaal zou kunnen overkomen.

‘Dank u wel, mevrouw Lee,’ zei Vlad zonder op haar vraag in te gaan. ‘Ik heb heel wat om over na te denken. Nu is het tijd om aan onze werkdag te beginnen. U verzorgt vandaag toch de bestellingen voor de boekwinkel?’

‘Ja. Voor zover dat tenminste mogelijk is.’ Merri Lee stond op, maar liep nog niet naar de deur. ‘Ruth was niet van plan u te vertellen over de moestuin of dat andere.’

‘Dan ben ik blij dat u het me hebt verteld.’

Vlad wachtte tot hij Merri Lee de trap hoorde aflopen, kwam toen achter zijn bureau vandaan en liep naar de ramen die uitkeken op de Kraaienveldlaan.

Die verrekte apen bleven op de radio en in de krant maar bazelen over de Mensen Altijd Eerst-beweging. Mensen waren maar een omhooggevallen soort in vergelijking met de *terra indigene*, die zelfs al lang voor de dinosaurïërs in een of andere gedaante op de wereld hadden rondgelopen. Toch vonden de mensen dat zij de leiding hoorden te hebben over de wereld en de toespraken die werden gehouden door leden van de MAE-beweging moedigden die denkwijze aan.

Hadden de mensen dan niet in de gaten dat de *terra indigene* dergelijke geluiden al eens eerder hadden gehoord? Begrepen de mensen dan niet dat zulke opmerkingen een waarschuwing vormden dat er onderhuids een territoriumstrijd opklaaide?

Vroegen zij zich dan niet af wat er alle voorgaande keren dat de mensen dergelijke dingen eisten met steden en beschavingen was gebeurd?

Prima, dacht Vlad bij zichzelf. *Laat maar komen. Jullie apen hebben*

geen flauw idee wat zich in de wildernis bevindt. Daar komen jullie dan nog wel achter. Als jullie in Thaisia de strijd aanbinden met de Anderen, komen jullie daar nog wel achter.

Terwijl hij kalm naar het verkeer stond te staren dat zich door de Kraaienveldlaan bewoog, zag hij aan de overkant van de straat een auto stilhouden. Er stapten twee mannen uit die iets uit de achterbak haalden en toen een bordje in de tuin plaatsten van een van de grote stenen flatgebouwen aan de overkant van de straat pal tegenover het Stadspark. Daarna staken ze de voortuin van een twee verdiepingen tellend houten huis over en zetten ze een tweede bordje in het gazon van het andere grote stenen flatgebouw.

Vlad wierp een blik over zijn schouder op de indexkaarten die op het bureau lagen. Toen staarde hij nadenkend naar de TE KOOP-bordjes die zojuist aan de overkant van de straat waren geplaatst.

Er is niet genoeg tijd om te wachten tot ik dit met Simon kan bespreken, dacht hij bij zichzelf. Hij liep terug naar het bureau en stuurde haastig een e-mail aan alle Sanguinati die in Thaisia woonden. *Wat Meg heeft gezien, is al in gang gezet en dat houdt in dat de bloedprofeten, het zoete bloed, nu al gevaar lopen.*

Hij sloot het e-mailprogramma af en verliet Beestachtig Goede Boeken zonder zich de tijd te gunnen om Merri Lee te zeggen dat hij wegging. Vlad nam zijn rookgedaante aan en haastte zich naar de Kameren om Grootvader Erebus op de hoogte te stellen.

Aan: Alle Sanguinati in Thaisia

Onderwerp: WLHNTR

Lees de personeelsadvertenties in menselijke kranten. Zoek naar de letters WLHNTR. Ze staan voor: Wolf-liefhebbers Hoeven Niet Te Reageren en zijn een aanval op mensen die geen vijand zijn van de *terra indigene*. Maak een lijst van alle bedrijven die zo'n advertentie hebben geplaatst. Kijk ook uit naar deze letters in advertenties voor huurflats of woningen. Verzamel de informatie, maar onderneem verder niets. De echte prooi zijn de tweebeenige jagers uit een roedel die Mensen Altijd Eerst heet. Ze houden zich schuil tussen de rest van de mensen en de afkorting WLHNTR is een teken van hun aanwezigheid op jullie grondgebied.

De Sanguinati zullen deze mensen aanduiden als Gif-sprekers, want ze vergiftigen andere mensen met hun woorden.

Let goed op en meld alles wat je tegenkomt. Geef de Gifsprekers de gelegenheid om zich in het openbaar te vertonen. Dan zijn ze gemakkelijker te doden.

Vladimir Sanguinati, namens Erebus Sanguinati

2

Thaisdag, 10 maius

Simon Wolfgard parkeerde het minibusje op het parkeerterrein dat was bestemd voor passagiers die de veerboot naar Groot Eiland wilden nemen. Hij wilde zijn portier al opendoen, maar draaide zich toen om naar zijn passagier, Henry Beergard. ‘Waarom belde Vlad eigenlijk?’

‘Hij wil dat de Raad bij elkaar komt zodra wij terug zijn in het Stadspark,’ antwoordde Henry. ‘Hij zegt dat we zo snel mogelijk een bespreking moeten regelen met inspecteur Montgomery en dokter Lorenzo. Misschien ook wel met hoofdinspecteur Burke.’

‘Wat is er gebeurd?’ gromde Simon, die voelde dat zijn hoektanden zich verlengden tot Wolf-lengte.

‘Niets waarop onmiddellijk actie moet worden ondernomen, maar er zijn veel dingen die moeten worden besproken en aangepakt. Met Meg gaat het uitstekend,’ voegde Henry eraan toe. ‘Voordat hij belde, is Vlad eerst bij het Contactkantoor langs geweest om even bij haar te kijken.’

Hij wist dondersgoed hoe hij die woorden moest interpreteren. ‘Ze heeft zichzelf gesneden.’

Henry knikte. ‘Meg maakt zich zorgen, omdat Merri Lee haar niet wilde vertellen wat ze heeft gezien, maar volgens Vlad maken de meisjes het allebei goed. De snee is zorgvuldig aangebracht en goed verzorgd. Hoewel Meg zich zorgen maakte over de profetie, klonk ze toch opgewekt en ontspannen, en ze zei iets over een symbool voor een nieuw begin, maar wuifde Vlads poging om erachter te komen wat dat betekende weg door te zeggen dat dit typisch een meidending was.’

Simon voelde er niets voor om zijn neus in een ‘meidending’ te steken. Dat was mogelijk gevaarlijk terrein. De woorden duiden er wel op dat de snee lichamenlijk geen reden tot zorg was.

Als er iets mis was met Meg zou Vlad niet zo luchtig hebben gedaan, al helemaal niet omdat Grootvader Erebus, de leider van de San-

guinati in Lakeside, en misschien wel de leider van de Sanguinati in de hele Noordoost-regio of zelfs heel Thaisia, persoonlijke belangstelling koesterde voor het meisje dat hij het zoete bloed noemde.

Niet echt meer een meisje, dacht Simon bij zichzelf, terwijl Henry en hij het minibusje afsloten en naar het hokje liepen waar de kaartjes voor de veerboot werden verkocht. Meg was vierentwintig. Een volwassen vrouw. *Cassandra sangue* behielden echter de zoetheid van een kinderhart, wat een van de redenen was dat ze niet werden beschouwd als prooi.

De andere reden was dat bloedprofeten Namids schepping waren, 'zowel wonderbaarlijk als verschrikkelijk', en veel gevaarlijker dan iemand ooit had gedacht. Dat was de reden geweest dat de Anderen volledige openbaring hadden geëist, zoals de mensen het noemden: maak elke plek bekend waar bloedprofeten zijn ondergebracht of onderga de totale verwoesting van de hele stad die had samengewerkt om de meisjes te verbergen.

Het hele continent had gesidderd toen de *terra indigene* op jacht waren gegaan naar de man die bekend stond als de Beheerder. De Anderen in de Midwest-regio, waar de Instelling zich bevond, hadden niet alleen de man zelf en iedereen die voor hem werkte vernietigd; ze hadden de menselijke overheid ook duidelijk gemaakt wat de wetten die 'welwillend eigenaarschap' toestonden, betekenden voor de *cassandra sangue* die in zulke instellingen werden vastgehouden.

Meg was afkomstig uit die Instelling in de Midwest-regio. Toen Simon op zoek ging naar haar vriendin Jean had hij haar cel gevonden en alleen al de herinnering aan Megs geur op die plek maakte een enorme woede in hem los.

De man in het hokje die kaartjes verkocht, wuifde hen door. 'Jullie hoeven vandaag niet te betalen. Ga maar snel naar de waterkant. Ze houden de veerboot voor jullie vast.'

<Dat is niet gebruikelijk,> zei Henry, die tijdens de wandeling naar de veerboot overstapte op de communicatievorm van de *terra indigene*.

<Nee, maar toen Steve Veerman belde en om dit gesprek verzocht, klonk hij bang.>

Simon wist niet zeker hoe de Intuïten zichzelf zagen: als een apart ras naast de andere mensen of als een groep mensen die was vervolgd

vanwege hun bijzondere vaardigheid om te kunnen aanvoelen wat er om hen heen was, iets wat andere mensen niet konden. Hoe die vaardigheid ook werd genoemd, intuïtie of helderziendheid, de Intuïten zagen geen visioenen, maar kregen een gevoel over iets, een goed of een slecht gevoel. Toen ze generaties geleden uit de menselijke nederzettingen werden verdreven hadden ze zelf onderhandeld met de *terra indigene* en nu hadden ze hun eigen dorpjes, verborgen in de wildernis, buiten het bereik van hun vervolgers.

Ze waren niet altijd buiten bereik geweest. Toen ze nog onder de mensen woonden, hadden ze soms meisjesbaby's verwekt die gevoeliger waren dan de andere Intuïten, meisjes die visioenen konden zien. Uit de Intuïten waren de eerste *cassandra sangue* voortgekomen; meisjes die, wanneer in hun huid werd gesneden, visioenen zagen van dingen die zouden gebeuren.

In zekere zin was de cirkel nu weer rond. De Intuïten, die deze nakomelingen hadden opgegeven met de gedachte dat ze zowel de meisjes zelf als hun andere kinderen daarmee redden, boden zich nu aan als vrijwilliger om te zorgen voor de meisjes die de instelling wilden verlaten waar ze als eigendom waren beschouwd en behandeld.

Meg was niemands eigendom. Niet meer. Ze was een goede vriendin van hem en ze had moeten wachten tot hij terug was voordat ze het zilveren scheermes gebruikte.

Zodra hij weer thuis was, zou hij tegen Meg grommen, omdat ze zo stiekem had gedaan over deze snede. En tegen Merri Lee zou hij ook grommen. Misschien maakte dat wel meer indruk.

Misschien ook niet.

Toen Beestachtig Goede Boeken nog toegankelijk was voor menselijke klanten, wilden de vrouwen die er een kijkje kwamen nemen alleen maar een *terra indigene* met vacht of veren zien, of ze waren uit op een spannend avontuurtje en zagen seks met een man die geen mens was als een soort trofee. Dergelijk gedrag was gemakkelijk te begrijpen en negeren. Aan de vrouwen van de mensenroedel van het Stadspark was echter helemaal niets eenvoudigs!

<Hou eens op met grommen,> zei Henry. <Je maakt de mensen bang.>

Hij had niet eens in de gaten gehad dat hij gromde. Een haastige

controle met zijn tong over zijn tanden waarschuwde hem dat hij zijn hoektanden terug moest veranderen in iets wat menselijker was voordat hij glimlachte naar de nerveuze mensen die hem aanstaarden.

‘Goedemorgen,’ zei een mensenman toen Simon en Henry de veerboot op kwamen. ‘Ik ben Will Veerman, Steves broer. Dit is onze tante, Lucinda Vis. Wij zullen jullie naar het eiland brengen. Steve heeft een kamer gereserveerd in het bestuursgebouw. Weten jullie waar dat is?’

‘Ja, dat weten we,’ zei Henry.

‘Vindt u het vervelend als we buiten blijven?’ vroeg Simon. De veerboot was niet groot en hij had echt geen zin in om de hele tijd samen met een troepje zenuwachtige passagiers in de passagierscabine te moeten doorbrengen.

Zenuwachtige mensen roken sterker naar prooi, waardoor het gemakkelijker was om te reageren als een Wolf tijdens de jacht en veel moeilijker om zich terug te trekken wanneer de geur van bloed eenmaal in de lucht hing.

‘Geen enkel probleem. Zolang jullie maar niet te ver over de leuning hangen,’ zei Will. ‘Zelfs een goede zwemmer kan in deze stroming ernstig in de problemen komen.’

<Denkt hij echt dat we zo dom zijn?> vroeg Simon aan Henry op weg naar de boeg.

<Nee, maar ik vermoed dat hij te maken heeft gehad met mensen die wél zo dom waren,> antwoordde Henry.

Will en zijn tante gooiden de touwen los, en de veerboot begon aan de tocht over de Talulahrivier.

Veermans Steiger was een Intuïtendorp dat door de rivier in tweeën werd gedeeld. De ene helft lag op het vasteland en de andere op Groot Eiland. In tegenstelling tot Lakeside, een door mensen bestuurde stad die was gebouwd op land dat werd gepacht van de Anderen, was Veermans Steiger altijd een menselijke nederzetting geweest die werd bestuurd door de *terra indigene*. Dat hield in dat de Inheemse Aardbewoners altijd het laatste woord hadden over alles wat de mensen deden, of het nu ging om het neerzetten van een nieuw gebouw of het verlenen van toestemming aan iemand om in het dorp te komen wonen, en ze hadden er totaal geen moeite mee om mensen te elimineren die moeilijkheden probeerden te veroorzaken.

Dat was de harde les die de inwoners van Talulah Falls moesten leren nu de stad niet langer door mensen werd bestuurd.

‘Kennelijk wilde Steve Veerman niet wachten tot we naar het bestuursgebouw kwamen,’ merkte Henry op toen de aanlegsteiger voor de veerboot in zicht kwam en hij de twee mannen zag die naar hen stonden te kijken. ‘Of anders heeft Ming Beergard ook een reden om ons op te wachten.’

De Zwarte Beer beweerde dat hij slechts parttime vredehandhaver van het eiland was. Ming was echter een van de weinige *terra indigene* op het eiland die zich in het dorp zelf durfde te begeven, dus zeggen dat Ming alleen maar een vredehandhaver was, was hetzelfde als zeggen dat Henry alleen maar een beeldhouwer was. De Grizzly van Lakeside was lid van de Raad en daarnaast ook de Zielgids van het Stadspark. Daardoor werd Henry’s mening door iedereen gerespecteerd.

Dat gold ook voor zijn poot, die iemand plotsklaps tot rede kon brengen en dat ook deed als het nodig was.

<Steve vraagt of jullie op de veerboot zouden willen blijven,> zei Ming tegen hen. <De locatie voor het gesprek is gewijzigd.>

Er verscheen een kraag van vacht om Simons schouders. Als mens was hij een redelijk goede zwemmer. Als Wolf een uitstekende. Toch voelde hij er niets voor om zijn kracht en uithoudingsvermogen te testen in de Talulahrivier. Hij vond het niet prettig dat hij achterdocht koesterde, omdat Steve Veerman hen eerst naar het eiland liet komen en hen daar vervolgens niet wilde hebben, maar had geen enkele reden om de burgemeester van het dorp te wantrouwen. Nog niet.

Zodra de veerboot was aangemeerd kwamen Steve en Ming aan boord. Terwijl Steve naar de passagierscabine liep om met Will te praten, spoorden Ming en Lucinda Vis de menselijke passagiers aan om met spoed van boord te gaan.

De passagiers wierpen één blik op Henry en Simon en hadden geen verdere aansporing nodig.

Simon sloeg vanaf zijn plek bij de boeg Roger Czerneda gade, de officiële politieagent van het dorp, en Flash Vosgard, een andere parttime vredehandhaver, die schragen klaarzetten om de toegang tot de veerboot af te zetten. ‘Er is iets aan de hand,’ zei hij zachtjes tegen Henry.

<Steve wil dat we in de passagierscabine komen om te praten,> zei Ming nadat de laatste passagier haastig op de kade was gestapt en tussen de schragen door liep.

<Is er een bepaalde reden dat hij ons niet op het eiland wil hebben?> vroeg Simon.

<Er zijn te veel mensen die zelf hun zegje willen doen in plaats van Steve namens hen het woord te laten doen,> antwoordde Ming. <Er staat een grote groep voor het bestuursgebouw te wachten op jullie komst. Steve is via de achterdeur van het gebouw weggeglip om jullie hier te onderscheppen.>

<Hebben de Intuïten een gevoel over dit gesprek?>

<Te veel emoties, denk ik, maar geen gevoelens die hen kunnen leiden.>

<Dat is niet best,> zei Henry. Hij ging de passagierscabine binnen in de verwachting dat Simon zijn voorbeeld zou volgen.

Steve Veerman was een energieke, gezonde mensenman, eerder pezig en gespierd als een Wolf dan robuust als een Beer. Zijn donkere haar was verzorgd en zijn bruine ogen straalden meestal een schrandere intelligentie uit.

Die dag zag de man er een beetje... uitgekauwd uit. Nee, mensen zouden niet 'uitgekauwd' zeggen. Opgebrand. Was dat de menselijke term?

'Fijn dat jullie wilden komen,' zei Steve. 'Sorry dat de locatie op het laatste moment is veranderd, maar het was de enige manier om rustig met elkaar te kunnen praten. Mocht het nodig zijn, dan staat Will paraat om de trossen los te gooien en ons naar het midden van de rivier te varen om ongevraagde interruptie te voorkomen.' Hij ademde zwaar uit. 'We hebben wat banketwaar van Bakkerij Eamer en tante Lu zegt dat er verse koffie in de kan zit als jullie daar trek in hebben.'

'We willen eerst weten waarom je ons hebt gevraagd hierheen te komen,' zei Simon.

Steve wreef met zijn handen over zijn gezicht. 'Het hele dorp is bang. We zijn allemaal zo bang dat we het bijna in onze broek doen van angst en we hebben hulp nodig.'

Simon wilde al onder de tafel duiken om even te snuffen en moest zich echt inhouden; Steve glimlachte om de afgebroken beweging.

‘Het is een uitdrukking,’ zei Steve. ‘Het betekent dat we erg bang zijn.’

De mensen hadden best nuttige vloekwoorden en uitdrukkingen bedacht, maar deze specifieke uitdrukking zou Simon niet snel gebruiken.

‘Wordt die angst veroorzaakt door het feit dat de *terra indigene* nu over Talulah Falls heersen?’ vroeg Henry.

‘Voor een deel wel,’ beaamde Steve. Hij wierp een blik op Ming.

‘De Anderen die de macht hebben in Talulah Falls koesteren een diepe woede en wantrouwen voor alle mensen,’ zei Ming. ‘En veel Inheemse Aardbewoners rondom de Grote Meren denken dat die woede en dat wantrouwen terecht zijn, dat de menselijke bevolking in Talulah Falls moet worden teruggebracht tot degenen die werkelijk nodig zijn om de machines te bedienen en de bedrijven te runnen die vroeger volgens de mensen van levensbelang waren. Ze zoeken naar redenen om mensen te doden en reageren gewelddadig op elke vorm van onrust. Zelfs de mensen die de bezorgingen voor hun rekening nemen, lopen gevaar.’

‘Dat soort woede vloeit voort uit ervaring,’ zei Henry brommend.

‘Dat weet ik. Maar dat soort woede is als vuur: het gaat vanzelf uit of het verspreidt zich.’

‘De Kraaigard heeft een vergadering belegd en daardoor weten we nu een beetje wat er speelt,’ zei Steve. ‘De Kraaien uit de Falls zeiden dat de *terra indigene* een ordehandhaver in de arm hebben genomen die hun een onbehaaglijk gevoel geeft. Hij heeft de vrije hand gekregen in zijn aanpak van mensen die problemen veroorzaken, wat voor problemen dan ook. Ze zeggen dat zijn haar lang is en dat hij het draagt in heel veel vlechtjes. Elk vlechtje heeft aan het uiteinde een botje erin, botjes die soms tegen elkaar tikken en klinken als boze slangen, zelfs wanneer hij stilstaat. Het haar verandert ook van kleur. Ze hebben gezien dat een paar mensen ruzie hadden met *terra indigene* en dat het leek alsof ze zouden gaan vechten. Toen de botjes begonnen te rammelen en het haar van de ordehandhaver zwart kleurde, wendden de Kraaien hun blik af, maar ze zagen nog wel dat de mensen dood neervielen.’

‘Kennen jullie deze *terra indigene*-gedaante?’ vroeg Ming.

Er viel een stilte. Toen antwoordde Henry: ‘De vlechten en botten komen me niet bekend voor, maar we hebben wel van deze gedaante

gehoord. Het is al gevaarlijk om er alleen maar over te spreken. Als je naar Talulah Falls moet, wees dan voorzichtig en kijk niet naar de ordehandhaver als zijn haar zwart begint te worden.'

Een Oogster, dacht Simon. De *terra indigene* hadden een Oogster in de arm genomen om met lastige mensen af te rekenen. Wist Tess dat er nog een van haar soort in de omgeving was? Was er een veilige manier om het haar te vragen? Waarschijnlijk niet.

Simon richtte zijn aandacht weer op Steve. 'Wat is er nog meer wat jou zorgen baart?'

'Wat echt voor grote onrust zorgt in onze leefgemeenschap zijn de vijf *cassandra sanguine* die u uit de Midwest-regio hebt meegebracht,' zei Steve. 'We dachten dat ze zich aanpasten aan het leven hier. Ze wekten de eerste dagen in elk geval de indruk dat het best goed met hen ging. Maar nu heeft elke dag minstens een van hen een zenuwinstorting of een aanval van catatonie die van een paar minuten tot een paar uur kan duren. We weten niet waarom dit gebeurt. We weten niet hoe we hen kunnen helpen. We weten wél dat we hen uit het pension moeten weghalen en een ander onderkomen voor hen moeten zoeken, maar wat voor een? En waar? We hebben geprobeerd hen mee te nemen naar ons medisch centrum voor een algehele controle. Drie van hen bevuilden zichzelf en de andere twee renden in blinde paniek weg en werden bijna aangereden. Weet u nog dat ik u vertelde over de familie van Jerry Sledeman, over zijn nichtje dat zichzelf begon te snijden en vervolgens in de rivier sprong en verdronk? Dan begrijpt u vast wel hoe het voor zijn familie moet zijn om nu te moeten zien dat vijf jonge meisjes volledig instorten.'

'Wil je dat we de meisjes meteen meenemen?' vroeg Henry.

Steve schudde zijn hoofd, een heftige beweging. 'De Intuïten hebben de zorg over meisjes als deze al eens eerder aan anderen toevertrouwd en dat is een beschamend deel van onze geschiedenis. Dat doen we niet graag nog eens. Helaas betreft het niet alleen onze gemeenschap. Elk Intuïtendorp dat een aantal meisjes uit die Instelling heeft opgenomen, heeft problemen. Ik krijg elke dag e-mails van dorpsleiders waarin ze smeken om informatie die hen kan helpen. We willen niet dat deze meisjes doodgaan en we zijn allemaal bang dat dit wel gaat gebeuren.'

‘Hoe zit het met Jean?’ vroeg Simon. ‘Wat zegt zij hierover?’

Steve zuchtte. ‘Jean wordt... gekweld door haar verleden... en is amper in staat om te functioneren. Ze zegt steeds dat Meg het weet, dat Meg kan helpen.’

Toen Simon Jean redde, had ze hem verteld dat Meg de Padvinder was, de Baanbreker. Indertijd had hij de woorden mooi gevonden. Nu klonken ze eerder als grote stenen die iemand om Megs nek wilde hangen voordat ze in de rivier werd gegooid om te kijken of ze het zou overleven. Maar de meisjes die hij samen met inspecteur Montgomery en dokter Lorenzo uit de Instelling van de Beheerder had gehaald, waren tussen de acht en elf jaar oud. Puppy’s dus die afhankelijk waren van de volwassenen in de roedel om te kunnen overleven. En Jean, die volwassen was en flink beschadigd door wat haar was aangedaan, was een vriendin van Meg.

‘Ik zal met Meg gaan praten,’ zei Simon, die het vervelend vond dat hij die beslissing moest nemen, maar ook vrij zeker wist dat Meg het nog vervelender zou vinden als een van de andere bloedprofeten iets zou overkomen.

‘Er is iets wat wel meteen kan helpen,’ zei Henry. ‘Jullie lijflopers, of artsen, kunnen in het bijzijn van de meisjes beter geen witte jas dragen. Degenen die hen gevangen hielden, droegen witte uniformen en witte jassen. Meg raakt overstuur door dit soort dingen. De kans is groot dat de andere meisjes er dus ook overstuur van raken.’

‘Dat is in elk geval al iets,’ zei Steve. ‘Ik zal die informatie aan alle anderen doorgeven. Bedankt.’

‘De *terra indigene* zijn bereid het grondgebied van het dorp uit te breiden, zodat er een nieuw nest voor deze meisjes kan worden gebouwd,’ zei Ming. ‘Maar dan moeten we wel eerst weten wat we precies moeten bouwen.’

Dat was een enorme concessie, dacht Simon. Daardoor moest hij ook aan iets anders denken. ‘Dat verlaten industriële complex en dat groepje huizen vlak bij de Rivierweg. Ik weet dat de pachtovereenkomst voor dat terrein niet is verlengd, omdat de bedrijven te veel slechte dingen in het land en het water loosden, maar ik vroeg me af of er nog steeds mensen in die huizen wonen en welke groep *terra indigene* tegenwoordig de zeggenschap heeft over dat terrein.’

‘De meisjes zouden daar kwetsbaar zijn,’ zei Steve meteen. ‘De toegang tot het eiland kan worden gecontroleerd; daarom zijn ze hier.’

‘Niet voor de meisjes,’ zei Simon instemmend. ‘Maar ik wil niet dat mensen die uit Talulah Falls zijn ontkomen zich in die huizen gaan nestelen. Ik wil niet dat een roedel van potentiële vijanden beslag legt op een deel van het gebied tussen Lakeside en Groot Eiland.’

Steve keek even naar Ming en zei toen: ‘Een paar maanden geleden werd een paar van de huizen nog bewoond door mensen, maar de laatste winter heeft hen ervan overtuigd dat ze daar niet langer in hun eentje willen wonen zodra het weer verslechtert.’

‘De Havikgard heeft gemeld dat de laatste mensen hun spullen hebben gepakt en zijn vertrokken zodra de weg begaanbaar was,’ zei Ming. ‘Ik heb niet gehoord dat een bepaalde groep *terra indigene* dat land heeft uitgeroepen tot wildernis. Willen jullie het claimen?’

‘Niet in ons eentje,’ antwoordde Simon.

‘In dat geval zijn wij bereid de verantwoordelijkheid voor dat gebied te delen met het Stadspark van Lakeside.’ Ming keek naar Steve, die knikte.

‘Beschikken jullie over mensen die de gebouwen kunnen controleren?’ vroeg Simon aan Steve.

‘Ja, hoor,’ antwoordde Steve. ‘We hebben loodgieters, timmermannen en noem maar op. Ik zal een team samenstellen dat elk gebouw naloopt en een lijst opstelt van wat er per pand moet worden gedaan om het weer bewoonbaar te maken. Ook zullen we kijken of er water en elektriciteit beschikbaar zijn.’ Hij aarzelde even. ‘Ik neem aan dat u dit ziet als een gemeenschap die slechts toegankelijk is voor genodigden?’

Simon knikte. Hij wist nog niet precies wie er in die gemeenschap mochten wonen, maar hij wist wél zeker dat het land en de gebouwen onder toezicht van de Anderen moesten blijven.

Hij voelde zich ingesloten, zowel lichamelijk als geestelijk, en stond op. ‘Genoeg nu.’

Steve stond eveneens op en tikte op de doos van Bakkerij Eamer. ‘Neem deze maar mee voor jullie eetcafé.’ Toen verliet hij met Ming de passagierscabine.

De schragen die buiten hadden gestaan, waren alweer weggehaald

en er kwamen nu passagiers aan boord voor de tocht naar het vastelandgedeelte van het dorp. Er kwam echter niemand de passagierscabine in.

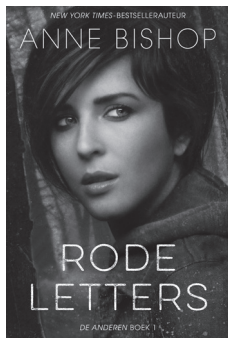
Henry klapte de doos van de bakkerij open, maakte een goedkeurend geluid en haalde er een met fruit gevuld gebakje uit. 'Lekker,' zei hij na de eerste hap. 'Zeg, jij had nu zeker liever bij Nathan in het Addirondakgebergte gezeten?'

'Nee, maar ik wil dit wel bespreken met Vlad. Als het rustig is in het Stadspark wil ik even een kijkje gaan nemen bij die huizen, aangezien we er op de terugweg toch langs komen.'

Wat hij op dat moment wel graag zou willen, was deze menselijke huid afschudden en Wolf zijn in plaats van te moeten nadenken over mensenproblemen, maar hij had er geen spijt van dat hij de kans om een tijdje uit het Stadspark weg te zijn had laten varen. Hij had er geen spijt van dat hij was gebleven om bij Meg te kunnen zijn. Zijn menselijke vriendin.

Hij had alleen wel graag geweten waarom Meg, de Padvinder, had besloten tijdens zijn afwezigheid een snede te maken.

Lees hoe de avonturen van Meg Corbyn begonnen:

In de serie *De Anderen* van Anne Bishop draait het om **Meg Corbyn**, een *cassandra sanguis* of bloedprofeet. Op de vlucht voor de man die haar gave wil misbruiken voor zijn eigen gewin komt ze terecht bij de Anderen, de geheimzinnige en gevaarlijke wezens die de wereld delen met de mensen...

Rode letters | *De Anderen* boek 1 | paperback, 544 blz.
ISBN 978 90 261 4048 8 | e-book ISBN 978 90 261 3752 5

Zwarte veren | *De Anderen* boek 2 | paperback 432 blz.
ISBN 978 90 261 3753 2 | ISBN e-book 978 90 261 3754 9

Zilveren zicht | *De Anderen* boek 3 | paperback 496 blz.
ISBN 978 90 261 3987 1 | ISBN e-book 978 90 261 3988 8

Eerder verschenen van Anne Bishop:

Rode letters
Zwarte veren

Eerste druk maart 2016

Tweede druk juli 2016

Oorspronkelijke titel *Vision in Silver*

Oorspronkelijke uitgever ROC, an imprint of New American Library, a division of Penguin Group (USA) LLC

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane Agency AB

Copyright © Anne Bishop, 2015

The moral right of Anne Bishop to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Valérie Janssen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Blake Morrow

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 9789026139871

ISBN e-book 9789026139888

NUR 334, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

www.facebook.com/UrbanBoeken

www.twitter.com/UrbanBoeken

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.